

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRĂREA NR. 348
din 23.11.2010**

Dosar nr.: 140/2010

Petiția nr.: 2931 din data 19.04.2010, petiție transmisă și de către
Ministerul Muncii, Familiei și Protecție Sociale

Petent: I P

Reclamat: Autoritatea Aeronautică Civilă Română

Obiect: condiții discriminatorii pentru ocupare post prin concurs

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. I P , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Autoritatea Aeronautică Civilă Română, cu sediul în Șos. București –
Ploiești, nr.38-40, sector 1, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Plângerea vizează condițiile discriminatorii pentru ocuparea unui post
prin concurs.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 2931 din 19.04.2010, petentul susține
că prin modalitatea de formulare a anunțurilor de angajare se încalcă legislația în
domeniul muncii prin limitarea accesului. Astfel, acesta arată că a avut intenția
de a se înscrie pentru unul din posturile scoase la concurs de Autoritatea
Aeronautică Civilă, însă a fost blocat de cerințele vădit discriminatorii (numai
cetățeni români și absolvenți ai UPB).

IV. Procedura de citare

4.1 Urmare petiției înregistrate cu nr. nr. 2931 din 19.04.2010, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Autorității Aeronautice Civile Române. Astfel, prin adresa nr. 3903 din 17.05.2010 a fost solicitat punctul de vedere în cauză.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.3. Prin adresa cu nr. 4708 din 11.06.2010 a fost citat petentul, iar prin adresa nr. 4707 din 11.06.2010 a fost citată Autoritatea Aeronautică Civilă Română, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 29.06.2010. La termen s-a prezentat petentul și a susținut plângerea formulată inițial. Prin adresa nr. 4500 din 03.06.2010, Autoritatea Aeronautică Civilă Română a transmis punctul său de vedere cu privire la obiectul plângerii.

4.4. Consiliul a acordat termen pentru depunere concluzii scrise la 30.07.2010. Reclamata a transmis concluzii prin adresa nr. 6040 din 28.04.2010.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul susține că prin modalitatea de formulare a anunțurilor de angajare se încalcă legislația în domeniul muncii prin limitarea accesului. Astfel, acesta arată că a avut intenția de a se înscrie pentru unul din posturile scoase la concurs de Autoritatea Aeronautică Civilă Română, însă a fost blocat de cerințele vădit discriminatorii (numai cetățeni români și absolvenți ai UPB).

5.2.2. Petentul susține că AACR ca autoritate națională de interes public nu se poate sustrage obligației la transparență, inclusiv prin modul de selecție a angajaților săi. Petentul, absolvent al Acedemiei Forțelor Aeriene și apolitic, nu poate accepta să fie plasat într-o situație de inferioritate față de un potențial solicitant absolvent UPB și în mod evident se regăsește în aceeași poziție de concurs cu un absolvent al unei Universități cu profil aeronautic din Germania sau Franța. În acest sens, arată că din anunțul discriminatoriu rezultă că și acestor absolvenți dintr-un alt stat comunitar îi este interzisă înscrierea la concurs.

5.2.3. În cadrul ședinței de audieri, și ulterior prin adresa depusă la dosar, petentul solicită Consiliului obligarea Autorității să depună, în vederea analizei, dovada publicării anunțurilor sale în Monitorul Oficial al României, ca o obligație similară altor instituții naționale și internaționale. Spre comparație, atașează structura anunțurilor Autorităților Europene, posturi care sunt publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii.

4.2.4. De asemenea, petentul a susținut că vizualizează în mod constant site-urile instituțiilor publice din România și există multe asemenea anunțuri discriminatorii, iar el va merge mai departe cu plângerile - forurile internaționale.

Sușinerile Autorității Aeronautice Civile Române

5.2.1. Se arată că petentul a participat la 2 concursuri organizate de RA-AACR în datele de 17.10.2008 și 18.10.2008 pentru ocuparea unui post de inspector aeronautic, însă nu a fost admis pentru angajare întrucât nu a obținut media minimă de promovabilitate, respectiv media 8,00. la concursul din 17.1.2008 și media 7,50 la concursul din 18.12.2008.

5.2.2. RA-AACR susține că anunțurile nu cuprind elemente discriminatorii, și nici nu distorsionează, în mod explicit, concurența universitară. Anunțurile nu conțin referiri privind acceptarea numai a candidaților români și numai absolvenți UPB, condițiile de studii pentru înscrierea la concurs fiind derivate din cerințele de ocupare a posturilor vacante potrivit fișelor de post și specificul activităților aeronautice care se desfășoară în fiecare compartiment de specialitate din structura regiei. Ca urmare, în raport de specificul obiectului de activitate al RA-AACR și ținând cont de faptul că regia are un deficit de personal de specialitate în domeniul aeronautic, consideră că solicitarea privind înscrierea la concurs a candidaților absolvenți de studii superioare tehnice, cu precădere ai Facultății de Inginerie Aerospațială din cadrul Universității Politehnice București, nu poate fi interpretată ca reprezentând o discriminare.

5.2.3. De asemenea, din analiza celor două texte ale anunțurilor supuse comparației, la cererea petentului (anunțurile AACR și cele date de Comisia Europeană), în cel al AACR nu se regăsește niciun element care să indice includerea, în mod direct sau indirect, ca și criteriu de selecției, a unor prevederi referitoare la naționalitate, cetățenie, etnie, rasă...etc, însă din conținutul anunțului publicat de Comisia Europeană se evidențiază că primul criteriu de eligibilitate pentru candidații care doresc să se înscrie la concursul pentru ocuparea postului în cauză este însăși cetățenia..."Candidații trebuie să fie cetățeni ai unuia dintre următoarele state membre ale Uniunii: Bulgaria, Republica Cehă, Lituania, Polonia și România". Totuși, se arată că includerea cetățeniei în astfel de anunțuri ale Comisiei nu poate fi interpretat ca fiind un criteriu discriminatoriu, pentru că se are în vedere dreptul fiecărui stat membru de a avea reprezentanți nu numai la nivelul unor instituții ci și a organismelor din componența acestor instituții. Însă, dacă se face raportarea la modul în care a înțeles petentul să interpreteze alegerea unor criterii de eligibilitate, ar însemna să considerăm că, în fapt, criteriul cetățeniei - inclus de Comisia Europeană în anumite anunțuri, reprezintă un element de discriminare pentru cetățenii altor state membre.

5.2.4. Partea reclamată mai arată că este regie autonomă de interes public națională cu gestiune economică și autonomie financiară, care funcționează sub autoritatea Ministerului Transporturilor și are politici proprii de selecție și evaluare a candidaților potrivit necesităților și oportunităților de ocupare a posturilor

vacante, astfel încât se apreciază că nu poate fi obligată la formularea unor anunțuri standardizate la nivel european, prin simpla traducere a unui anunț publicat de o instituție comunitară, probabil pentru ocuparea unor posturi de funcționari publici, categorie de personal care nu se regăsește în structura regiei.

5.2.5. Totodată, reclamata consideră că este lipsită de temei legal cererea petentului prin care solicită unor instituții precum Ministerul Muncii și CNCD să intervină pentru a obliga instituțiile naționale la aliniere, prin formularea unor anunțuri standardizate, în spirit european, lipsite de termeni abuzivi.

VI. Motivele de fapt și de drept

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Relativ la definiția discriminării astfel cum este reglementată în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării directe îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu origine rasială sau etnică, religie etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în Art. 2 al Ordonanței 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de...”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex etc.) invocat de reclamant (petent) constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate (pârâtului).

6.2. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este prevăzută în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate este indirect și cu atât mai mult în cazul hărțuirii, așa cum este reglementată în art. 2 alin.5 din O.G. nr. 137/2000, republicată. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009.

6.3. În raport cu principiul inversării sarcinii probei în materia nediscriminării, prevăzut în art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000, republicată, astfel cum a reținut în jurisprudența sa (a se vedea Hotărârea nr. 180 din 17.07.2007, Hotărârea nr. 440 din 30.07.2008, Hotărârea nr. 292 din 14.05.2009 și altele), Colegiul a precizat că, potrivit acestui principiu, persoana interesată, în cazul nostru, petentul, trebuie să indice suficiente elemente care permit presupunerea existenței unei discriminări. Aceste elemente pot fi considerate ca mijloace de probă în sprijinul existenței unui tratament diferit (excludere, restricție, preferință, deosebire) aplicat petentului direct sau indirect, însă trebuie precizat că raportat la prevederile art.20 alin.6 obligația care incumbă petentului este de „a dovedi existența unor fapte”, ceea ce ne situează în domeniul principiului general al sarcinii probei care revine petentului de a dovedi fapte, însă, ca excepție, legiuitorul stabilește „fapte care permit a presupune existența unei discriminări directe sau indirecte”, astfel cum este definită de O.G. nr.137/2000, republicată. Acest aspect impune din punct de vedere procedural obligația petentului în susținerea afirmațiilor sale de a dovedi existența unei fapte, de natură a da naștere unei prezumții de tratament diferit aplicat. În acest moment, persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare. Or, sub acest aspect, se poate constata fără dubiu că rezultă excepția de la materia dreptului comun în ceea ce privește sarcina probei, de vreme ce petentului nu îi incumbă obligația de a dovedi lipsa justificării tratamentului diferențiat (deosebire, excludere, restricție, preferință). Desigur, trebuie subliniat că nu este impusă atât dovedirea unui fapt negativ, cât a unui fapt pozitiv concret strâns legat de o justificare obiectivă și rezonabilă. În absența unei explicații de justificare obiectivă de natură a răsturna prezumția că un criteriu interzis a stat la baza tratamentului diferit, o jurisdicție sau o altă instanță competentă este în drept să constate existența unei discriminări.

6.4. Colegiul constată că în plângerea inițială petentul invocă faptul că partea reclamată a publicat un anunț de angajare care are un prezumtiv caracter discriminatoriu pe bază de cetățenie, respectiv a instituției de învățământ absolvite. În cursul soluționării plângerii, petentul s-a prevalat de faptul că anunțul în speță limitează artificial accesul pe piața muncii, în cazul său având un efect de inhibare până la blocare, așa încât nu a aplicat pe post, în virtutea caracterului discriminatoriu al anunțului respectiv. În raport cu acest aspect dedus soluționării, rezultă că petentul nu s-a adresat părții reclamate cu o cerere de înscriere la concursul în speță, nu a depus documentația necesară în vederea participării și, în consecință, partea reclamată nu a exercitat niciun fel de acțiune în ceea ce îl privește pe petent sub aspectul condițiilor postului la care se face trimitere, ca având un caracter ipotetic discriminatoriu. De altfel, din analiza actelor depuse la dosar nu se poate reține nicio încălcare săvârșită de către partea reclamată în detrimentul drepturilor petentului, în legătură cu o eventuală candidatură la postul respectiv indisolubil legată de cetățenie sau de criteriul instituției absolvite.

6.5. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law, cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării

sarcinii probei, revine reclamantului sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.6. Or, în prezenta speță, nu pot fi reținute mijloace probatorii vecine și conexe de natură a reține prezumția săvârșirii unei discriminări prima facie împotriva petentului de către partea reclamată, pe considerentul că nu este cetățean roman ori pe considerentul deținerii unei alte cetățenii, respectiv pe considerentul neîndeplinirii studiilor pe care le presupune postul în cauză. O atare prezumție ar fi transferat sarcina probei către partea reclamată, care ar fi trebuit să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului nediscriminării pe baza respectivelor criterii.

6.7. Dincolo de aceste aspecte, din modalitatea în care este formulată plângerea și din susținerile petentului s-ar putea înțelege că obiectul plângerii nu vizează sine qua non situația sa particulară, în sensul în care, în mod direct și nemijlocit, împotriva sa a fost săvârșită o fapta de discriminare, cât împrejurarea generică, corelativă anunțului postat de partea reclamată, ce produce efecte erga omnes. Deși, inclusiv o atare premisă, ar pune în discuție calitatea procesuală a petentului, în sensul prevederilor art. 20 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 (n.n. „persoana care se consideră discriminată”) coroborat cu prevederile art.5-8 și art.9-11 din Procedura în fața CNCD publicată în Monitorul Oficial nr.348 din 6 mai 2008 (n.n. „persoana interesată”, „organizațiile non-guvernamentale care au ca scop apărarea drepturilor omului sau un interes legitim în combaterea discriminării”), Colegiul este de opinie că, de vreme ce scopul petiției ar fi acțiunea în interes public și nu constatarea unei fapte de discriminare săvârșite împotriva sa, ar putea fi reținute aspectele invocate, în sensul emiterii unui punct de vedere, reprezentând o opinie, fără forță juridică obligatorie. Într-adevăr, Colegiul Director nu poate face abstracție de prevederile art. 20 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, republicată, însă în exercitarea competențelor sale, astfel cum prevăd reglementările aplicabile C.N.C.D., acesta poate investiga și din oficiu fapte sau acte de discriminare. Or, este evident că investigarea din oficiu a faptelor sau actelor de discriminare este corelativă interesului public și situațiilor în care încălcarea unei valori ocrotite de norme juridice poate genera incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000.

6.7. Emiterea unei opinii de specialitate trebuie înțeleasă în virtutea rolului specific îndeplinit de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și a prevederilor speciale cuprinse în O.G. nr. 137/2000, republicată, precum și în sensul dispozițiilor Directivei Consiliului 2000/43/CE, Directivei Consiliului 2000/78/CE, a Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței privind instituțiile specializate pentru combaterea rasismului, xenofobiei, antisemitismului și a intoleranței la nivel național și a Recomandării nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale, precum și a Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului.

6.8. Rămânând în mod exclusiv pe terenul și între limitele unei opinii de specialitate, fără forță juridică obligatorie, Colegiul reține că obiectul plângerii este corelativ condițiilor impuse de partea reclamată în legătură cu postul de inspector aeronautic în cadrul Biroului Standardizare și Reglementări Operațiuni Zbor din Direcția Operațiuni Zbor. Cerințele impuse pentru ocuparea postului vizează absolvirea facultății de inginerie aerospațială-UPB, cunoștințe de legislație aeronautică, cunoștințe profunde de JAR OPS, experiență cu specific aeronautic, cunoștințe în utilizarea calculatorului, cunoașterea limbii engleze, capacitate de analiza și sinteză, disponibilitate la sarcini și dorință de perfecționare. Cerința care constituie fondul plângerii se referă la absolvirea facultății de inginerie aerospațială-UPB.

6.9. Colegiul ia act de faptul că Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, precum și Directiva 2002/73/CE de modificare a Directivei 76/207/CEE a Consiliului privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și la promovarea profesională, precum și condițiile de muncă, în art. 4, respectiv art. 2 alin.6 dispun că Statele membre pot prevedea, în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, „că o diferență de tratament care se bazează pe o caracteristică legată de origine rasială sau etnică, religie sau convingere, dizabilitate, vârstă, orientare sexuală, respectiv sex (n.n.) nu constituie discriminare când, dată fiind natura activităților profesionale specifice în cauză sau contextul în care sunt desfășurate, o asemenea caracteristică constituie o cerință profesională veritabilă și determinantă, cu condiția ca obiectivul să fie legitim, iar cerința să fie proporțională”.

6.10. Este bine știut că O.G. nr. 137/2000, astfel cum a fost amendată prin legea nr. 324/2006, a transpus prevederile Directivelor 2000/43/CE și 2000/78/CE. Din acest punct de vedere, Ordonanța stipulează în Art. 9 că prevederile referitoare la contravențiile în domeniul angajării și profesiei (art. 5-art. 8) „nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului angajatorului de a refuza angajarea unei persoane care nu corespunde cerințelor ocupaționale în domeniul respectiv, atât timp cât refuzul nu constituie un act de discriminare în

sensul prezentei ordonanțe, iar aceste măsuri sunt justificate obiectiv de un scop legitim și metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare”.

6.11. Astfel, cerința impusă de partea reclamată, în prezenta speță, trebuie analizată inclusiv sub aspectul prevederilor art. 9 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Or, din acest punct de vedere, este evident că ne situăm în domeniul accesului la încadrarea în muncă și al cerințelor specifice pentru ocuparea unui post. Pe de altă parte, Colegiul reține că cerința supusă analizei nu pune în discuție o diferențiere pe baza unuia dintre criteriile de discriminare interzise de către Directivele 2000/43/CE, 2000/78/CE sau 2002/73/CE.

6.12. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat în jurisprudența sa că „Statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate” (a se vedea cauza *Stubbings și alții v. Marea Britanie*, paragraf.75). În același sens, Curtea Europeană a arătat că „domeniul de aplicare al marginii de apreciere va varia în funcție de circumstanțe, subiectul în discuție și context” (cauza *Lithgow v. Marea Britanie*, paragraf. 122,177, cauza *Rasmussen v. Danemarca* paragraf.40, cauza *Inze v. Austria* paragraf.41). Bunăoară, *în contextul diferențelor pe bază de sex, rasă, religie, legitimitate (nașterea copilului în afara căsătoriei) sau orientare sexuală*, marginea de apreciere a Statelor este redusă (a se vedea cauza *Abdulaziz v. Marea Britanie*, cauza *Schuler-Zgraggem v. Elvetia*, paragraf. 67, cauza *Burghartz v. Elvetia*, paragraf. 27, cauza *Petrovic v. Austria*, cauza *Africanilor Est Asiatici v. Marea Britanie*, cauza *Cipru v. Turcia*, cauza *Nachova v. Bulgaria*, cauza *D.H. și alții v. Republica Cehă*, cauza *Gaygusuz v. Austria*, cauza *Inze v. Austria*, cauza *Hoffman v. Austria*, cauza *Biserica Catolică Canea v. Grecia*, cauza *Salgueiro da Silva Mouta v. Portugalia*) Pe de altă parte, în domenii precum politici sociale, taxarea și politica economică, securitatea națională sau politici militare, Statele se bucură de o *marjă largă de apreciere* (a se vedea cauza *Lindsay v. Marea Britanie*, cauza *Wasa Liv Omsesidigt v. Suedia*, cauza *X. V. Marea Britanie*, cauza *Szrabier și Clarke v. Marea Britanie*).

6.13. Astfel, se pune întrebarea ce consecințe decurg din plasarea cazului (tratamentul diferențiat imputat) în câmpul unui criteriu interzis *expressis verbis* de către art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, republicată, respectiv sub incidența unui criteriu generic determinat prin sintagma „sau orice alt criteriu”. Criteriul diferențierii pe baza absolvirii unei instituții de învățământ superior cu diplomă de licență nu se identifică cu niciunul dintre cele enumerate în art. 2 alin.1. Acest fapt, însă, nu prejudiciază cazul, de vreme ce lista criteriilor este una neexhaustivă, însă materializarea criteriului de specializare într-un domeniu specific acreditează premisa că marja de apreciere a diferențierii în această cauză este largă în comparație cu eventuale tratamente diferite care ar fi aplicabile pe bază de sex, origine rasială sau etnică, religie, dizabilitate, vârstă sau orientare sexuală, unde marja de apreciere este extrem de restransă și trebuie invocate motive extrem de puternice pentru a justifica o diferențiere pe baza unor asemenea criterii.

6.14. Analizând înscrisurile depuse la dosar, Colegiul observă că partea reclamată are ca obiect de activitate asigurarea aplicării reglementărilor

aeronautice naționale și supravegherea respectării lor de către persoanele fizice și juridice, române sau străine, care desfășoară activități aeronautice civile, proiectarea sau executarea de produse și servicii pentru aviația civilă pe teritoriul României, executarea prevederilor înțelegerilor și acordurilor aeronautice internaționale la care Statul român este parte, precum și îndeplinirea funcției de supervizare a siguranței zborului în aviația civilă, la nivel național, în calitate de autoritate națională de supervizare.

6.15. În strânsă legătură cu obiectul său de activitate, partea reclamată a scos la concurs postul de inspector aeronautic în cadrul Biroului Standardizare și Reglementări Operațiuni de Zbor din Direcția Zbor, stabilindu-se cerințe minime de studii, condiții de experiență în domeniu, condiții de operare calculator, cunoaștere a unei limbi străine de circulație internațională și condiții de disponibilitate. Colegiul este de opinie că aceste condiții nu trebuie dissociate, cât privește ca întreg, ele situându-se într-un plan de interdependență în legătură cu postul. Or, nu se poate ignora, pe de o parte, că postul în cauză face parte integrantă a unei autorități naționale de supraveghere în domeniul aeronautic (Autoritatea Aeronautică Civilă Română), vizează o poziție specializată (inspector aeronautic) în cadrul unui departament specializat (Birou Standardizări și Reglementări Operațiuni Zbor). Or, având în vedere specificul activității părții reclamate, cât și al postului care presupune exercitarea unei poziții specifice, Colegiul este de opinie că, în speță, condiția impusă de partea reclamată constituie o cerință ocupațională specifică, iar neîndeplinirea acesteia nu poate fi interpretată în sensul restrângerii dreptului angajatorului de a refuza angajarea unei persoane care nu corespunde cerințelor ocupaționale în domeniul respectiv. În opinia Colegiului, această cerință nu poate fi privită sub aspectul unei discriminări directe, în sensul în care induce o diferențiere de tratament, între persoane aflate în situații comparabile pe baza unui criteriu interzis, astfel cum prevede art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, respectiv pe bază de cetățenie ori instituție de învățământ. Natura cerinței vizează în esență o specializare distinctă corelativă și necesară îndeplinirii atribuțiilor corespunzătoare postului.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu pot fi reținute mijloace probatorii vecine și conexe de natură a reține prezumția săvârșirii unei discriminări prima facie împotriva petentului de către partea reclamată.
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

4. O copie a hotărârii se va transmite partilor: I P , cu domiciliul în
Autoritatea Aeronautică Civilă
Română, cu sediul în Șos. București – Ploiești, nr.38-40, sector 1, București

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

JURA Cristian – Membru

Pop Ioana Liana – Membru

VLAȘ Claudia Sorina - Membru

Data redactării 06.12.2010

Motivele de fapt și de drept redactate D.G., tehored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

